

og man fik vist i mange Tilfælde paabudt at foranstalte Desinfektion, hvor det af Hensyn til Smittefaren ikke var nødvendigt. Derved vilde de betydelige Omkostninger, som Modarbejdelsen af de smittomme Sygdomme koster det offentlige, yderligere forøges til ingen videre Nytte. Udvalgets Flertal har derfor anset det for rigtigt foreløbig at blive staaende ved det lille Fremstridt, som den højtagtede Minister har foreslaaet. — En yderligere Grund hertil er det, at Lovforslaget er et Tillæg til Loven af 30te Marts 1892, og altsaa sammen med denne Lov skal undergives Revision inden Mar 1900. Det er muligt, at man til den Tid ogsaa fra Lægestandens Standpunkt kan se klarere paa hele dette Spørgsmaal og fremkomme med Forslag, der ikke, som dette — der sikkert er fremsat i en god Mening fra Lægestandens Side — udsætter det offentlige for at blive paabejrdet en stor Maaße Udgifter til ingen Nytte. Maaste vil man, naar man kommer til nærmere Overvejelse af denne Sag, og har erhvervet sig en fuldstændig Statistik, kunne komme til Enighed.

Hermed skal jeg paa Udvalgets Flertals Begne anbefale det høje Ting at vedtage Lovforslaget uforandret, som det her foreligger.

Rassen: Som jeg allerede udtalte ved Sagens 1ste Behandling, er der ingen, der hellere end jeg vil være med til at foretage Foranstaltninger imod Tuberkulosen, naar de kunne træffes paa en saadan Maade, at de kunne faa nogen virkelig Betydning, saaledes at denne herskende Sot, som man næsten kan kalde den, thi den findes jo overalt, kunde begrænses. Jeg er ikke bleven overbevist ved de Forhandlinger, der ere førte i Udvalget, om, at min Tvivl til de foreslaaede Foranstaltningers Virkning var urigtig. Jeg er tværtimod endog af lægevidenskabelige Skrifte bleven støttet i min Betragtning af, at Betydningen af en Desinfektion af Bygninger vil blive meget illusorisk. Derimod indrømmer jeg selvfølgelig, som ogsaa udtalt i min Del af Betænkningen, at der kan tillægges Desinfektion af Sengklæder, Gangklæder o. s. v. nogen Betydning. Naar jeg ikke har stillet Endringsforslag i den Retning, er det af den simple Grund, at mine Ord ikke kunde faa nogen Tilslutning i Udvalget, hvor man var mere tilbøjelig til at gaa til den modsatte, mere yderliggaaende Side. Jeg kunde derfor heller ikke vente at finde nogen Tilslutning her i Tinget, og jeg har ikke villet uleslige Tinget med at foretage en Afstemning. — Der er ogsaa en an-

den Grund til, at jeg ikke har kunnet gaa ind paa Forslaget. Befolkningen maa nemlig i sin Helhed være kommen saa vidt, at den maa have Syn for at pleje sine egne Interesser. Der tales jo nemlig saa meget om, at Folkets sunde og klare Blik paa at vælge og træffe det rigtige er til Stede i fuldt Maal. Naar man siger det, kan man vist ogsaa gaa ud fra, at Folkets sunde Blik vil sørge for, at Huset rengøres efter Dødsfald. Det er jo ikke nogen farlig Sag, navnlig ikke ude paa Landet, hvor man har saa rigelig med frisk Luft, som her i Danmark. Jeg tror, at naar man kan faa tilstrækkelig af den friske Luft ind, er det en nogenlunde tilfredsstillende Desinfektor. — Jeg har, som sagt, ikke sluttet mig til Forslaget, fordi jeg ikke har villet paabejrdede det offentlige saa væsentlige Beføstninger, ligesom jeg ogsaa har ment, at Forslaget vil være til stor Gene og Beføstning for de private.

Olesen: Jeg vil som Medlem af Udvalget ogsaa gerne være med til at anbefale Forslaget til Vedtagelse. Jeg vil, som den ærede Formand for Udvalget (Roch) har gjort, forudstikke, at der har været forskellige Meninger i Udvalget om, hvorvidt man skulde gaa videre eller slet ingen Ting gøre. Jeg hører til dem, der gerne ville gøre noget for at hemme denne farlige Sygdom, der ødelægger vort Folk. Ved Loven af 30te Marts 1892 er der jo gjort meget for at værgе vort Folk mod visse smittomme Sygdomme. Der er jo ikke nogen Statistik over, hvor mange Procent der ere gaaede bort af denne Sygdom, men jeg er dog temmelig sikker paa, at der er gaaet flere bort af den end af alle de andre Sygdomme tilsammen. Jeg synes, at det kunde være paa Tide, at man fra Lovgivningsmagtens Side søgte muligt at hemme denne Sygdom. Jeg er enig i, at der er stor Uklarhed til Stede baade fra lægevidenskabelig Side og ude i Befolkningen om, hvorledes man skal tage denne Sygdom. Naar jeg dog gaar med til at anbefale dette Forslag, er det, fordi det jo sammen med Loven af 1892 kun gælder til Mar 1900, og til den Tid have vi maaste høstet en Smule Erfaringer, som vi kunne bygge videre paa. Jeg kan derfor ikke være enig med det ærede Medlem for 7de Kred (Rassen) i ingen Ting at gøre, thi det er en farlig Sygdom, og det gaar ikke an at lægge Hænderne i Skødet og overlade enhver til sin Stæbne og at mene, at den, der nu en Gang er befængt med Tuberkulose, det Hus, som en Gang er befængt med den Sygdom, maa bære sin Stæbne, og det kan